

SANT GREGORI EL GRAN
25È ANIVERSARI DE PROFESSIÓ DEL G. LLUÍS M. MIRALVÉS
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
2C 4, 13-18; Lc 22, 24-30

Acabem d'escoltar, germans i germanes estimats, unes disposicions que Jesús donava als seus deixebles. Entre ells hi havia hagut una *disputa sobre quin d'ells havia de ser considerat més important*. Quelcom, per tant, ben oposat als ensenyaments que el Senyor els havia anat donant al llarg de la seva convivència amb ells. Ara els volia tornar a deixar les coses ben clares, a ells i a tots els seguidors d'ell que vindríem després: *el més important d'entre vosaltres s'ha de comportar com si fos el més jove*, en la mentalitat palestinenca de l'època, això volia dir com el darrer de tots. A més afegí: *i el qui mana s'ha de comportar com el criat que serveix*. I els posà com a exemple la seva manera de fer: *jo em comporto entre vosaltres com el qui serveix*. L'actitud fonamental de servei als altres –de servei per amor– és la característica de Jesús i de tots els seus deixebles. No pas considerar-se el més important i disposar dels altres segons els propis gustos i interessos.

Sant Pau ho havia entès bé i per això podia escriure els cristians de la ciutat de Corint allò que hem escoltat a la segona lectura: *quan nosaltres prediquem, no ens anunciem a nosaltres mateixos: anunciem que Jesucrist és el Senyor, i nosaltres els vostres servidors per amor de Jesús*. El bon deixeble de Jesús té clar, i ho deixa transparentar en la seva vida, que el centre de tot és Jesucrist i que el deixeble és servidor dels altres per amor al Crist i per estimar i servir tothom com ho va fer ell. Per això els cristians hem de tenir una actitud de servei envers tothom i, per tant, no hem de buscar allò que és útil per a nosaltres sinó el que ho és per als altres (cf. RB 72, 7).

Sant Gregori, el monjo i papa que celebrem avui, va procurar viure d'acord amb aquest ensenyament de Jesús i amb l'aplicació que en fa sant Pau. Nascut en una família romana important a nivell social i de gran vivència cristiana, als vint-i-cinc anys ja exercia el màxim càrrec civil de Roma. Hi havia arribat per la seva capacitat administrativa i per la seva integritat moral, demostrades anteriorment en la seva tasca de funcionari imperial. Es va sentir atret per la vida monàstica, d'una manera particular pels ensenyaments de la Regla de sant Benet, i al cap d'un any deixà el càrrec. En morir el pare, que havia estat senador, va convertir la casa pairal en monestir. Des d'aleshores no va deixar mai el seu estil monàstic, senzill i pobre. Fins i tot quan va ser enviat a Constantinoble per representar el Papa davant l'emperador d'orient, hi va anar amb alguns monjos del seu monestir per poder continuar, durant els sis anys que hi va ser, el ritme monàstic de vida. Tornat a Roma, continuà vivint al monestir que havia fundat fins que va ser elegit Papa i un dia com avui de l'any 590 rebé l'ordenació episcopal. Havia tractat d'evitar l'elecció perquè volia continuar amb la seva vida de monjo, però va haver d'acceptar-ho com un servei al poble de Déu, malgrat la seva salut fràgil i ajudat per la seva gran fortalesa interior. No s'aferrà gens al prestigi i al poder que li donava el papat. A partir de l'experiència que va viure aquells dies, escriurà a la Regla pastoral: "quan [a algú] se li imposa la màxima dignitat del govern de les ànimes, amb el cor l'ha de defugir, però, contra el seu voler, ha d'obeir" (I, 6). I, a la llum de l'evangeli que hem llegit i del text de sant Pau, es considerarà sempre com a "servent dels servents de Déu"; és a dir com a servidor de tots els qui serveixen Déu amb la seva vida cristiana. Aquesta expressió ha passat a ser un títol utilitzat per gairebé tots els papes posteriors en els documents més importants.

Gregori exercí el ministeri de bisbe de Roma amb una síntesi de contemplació i d'acció de govern, plena d'amor envers les persones i de capacitat d'inclinar-se davant

la fragilitat dels altres, tal com ell mateix, en la Regla Pastoral, deia que havien de fer els pastors del poble de Déu (cf. I, 5). Aquesta Regla Pastoral és un text que va redactar per oferir als clergues unes normes de vida com les que els monjos tenien en la Regla de Sant Benet. I les grans línies que hi va donar van inspirar els Pares del Concili Vaticà II en parlar de la vida dels pastors de l'Església. Sant Gregori va exercir una acció pastoral i civil molt intensa, unida a nombroses obres que va escriure i a un amplíssim epistolari. S'hi veu com va intuir que al seu temps anava naixent una nova civilització amb el trobament entre l'herència de l'imperi romà en part ja cristià i els nous pobles, anomenats "bàrbars", que anaven rebent el cristianisme (Benet XVI; cf.: El Santoral del Papa Benet, p. 124. PAM, 208). Per la seva talla humana, espiritual, evangelitzadora i de govern, ha estat anomenat "Gregori el Gran".

Per a nosaltres, els monjos, té una importància particular perquè és l'autor d'una narració sobre la vida de sant Benet, escrita quan encara hi havia testimonis directes del sant Pare de monjos. Per això avui fem festa i agraïm a Déu l'obra que va fer a través de sant Gregori el Gran, monjo i papa, a favor de l'Església i de la difusió de l'Evangelí, d'una manera particular a Anglaterra. I també pel fet d'haver-nos-el donat per fer-nos conèixer millor sant Benet, d'una manera complementària a la Regla. Així podem comprendre millor com el monestir és "una escola del servei diví" (cf. RB Pròleg, 45) i com la vida del monjo ha de ser un "sant servei" per amor (cf. RB 5, 3; 72, 3-10), prestat a Déu i als germans, a tots aquells a qui arriba la irradiació del monestir.

En la joia d'aquesta festa de sant Gregori el Gran, el nostre G. Lluís M. Miralvés i Canals dóna gràcies pels seus vint-i-cinc anys de vida monàstica i sobre tot per les gràcies que el Senyor li ha atorgat durant aquest temps. Nosaltres, els seus germans de comunitat i tots els qui participem d'aquesta celebració, ens unim a la seva acció de gràcies i el portem en la pregària perquè el Senyor el continuï beneint en la seva vida de monjo i en el seu servei a Montserrat, d'una manera particular a través de la música i de l'atenció als pelegrins. Ell i tots, com s'ha Gregori, hem de ser cada dia, des del nostre lloc, servents dels servents de Déu. Servidors dels altres per amor, com Jesucrist.